

i uzupełnień, zlecenia kontroli dorywczych, nie przewidzianych w planach kontroli wewnętrznej, a ponadto do sumowania i oceny wyników kontroli, przeprowadzonych przez organa kontroli wewnętrznej.

2. Biuro Kontroli współpracuje z Najwyższą Izbą Kontroli przez:

- 1) nadsyłanie do Najwyższej Izby Kontroli okresowych planów pracy, okresowych sprawozdań z czynności oraz sprawozdań z kontroli w sprawach o szczególnym znaczeniu dla interesów Państwa, a także — na żądanie Najwyższej Izby Kontroli — wszelkich materiałów z dokonanych czynności kontroli. Formy i terminy składania planów pracy i okresowych sprawozdań z działalności Biura Kontroli oraz tryb zlecania przez Najwyższą Izbę Kontroli przeprowadzania kontroli dorywczych ustala instrukcja Prezesa Najwyższej Izby Kontroli, wydana w porozumieniu z Prezesem Rady Ministrów;
- 2) powiadamianie delegatur Najwyższej Izby Kontroli o rozpoczęciu kontroli w terenie;
- 3) udział we wspólnych kontrolach:
 - a) inicjowanych przez Najwyższą Izbę Kontroli i przeprowadzanych pod kierownictwem przedstawicieli Najwyższej Izby Kontroli w zespołach, złożonych z przedstawicieli Najwyższej Izby Kontroli i kontroli wewnętrznej lub Najwyższej Izby Kontroli, kontroli wewnętrznej i kontroli społecznej rad narodowych;
 - b) inicjowanych przez Najwyższą Izbę Kontroli i przeprowadzanych w zespołach, złożonych z przedstawicieli kontroli wewnętrznej i kontroli społecznej rad narodowych lub kontroli wewnętrznej i kontroli finansowej banków państwowych;
- 4) zawiadamianie organów Najwyższej Izby Kontroli o naradach, konferencjach i odprawach, organizowanych przez organa kontroli wewnętrznej oraz nadsyłanie odpisów protokołów obrad;
- 5) udział we wspólnych naradach i konferencjach organów kontroli wewnętrznej, finansowej (banków) i społecznej (rad narodowych) pod kierownictwem Najwyższej Izby Kontroli.

§ 34. Biuro Kontroli porozumiewa się z Ministerstwem Finansów oraz właściwymi państwowymi bankami — w celu koordynacji kontroli i wykorzystując uzyskany materiał przez te instytucje w związku z przeprowadzaną przez nie kontrolą finansową przedsiębiorstw.

§ 35. 1. Biuro Kontroli obowiązane jest na żądanie Najwyższej Izby Kontroli i jej delegatur dostarczać im wszelkich materiałów z dokonywanych czynności kontrolnych.

2. Biuro Kontroli obowiązane jest na żądanie władz powołanych do ścigania przestępstw (sądy, Prokuratura Generalna, delegatury Komisji Specjalnych do Walki z Nadużyciami i Szkodnictwem Gospodarczym, Urzędy Bezpieczeństwa Publicznego) dostarczać im wszelkich materiałów dotyczących przestępstw w tych wypadkach, kiedy wymienione władze prowadzą dochodzenie w sprawach, wykrytych w związku z dokonywaną kontrolą.

VIII.

Współpraca z kontrolą społeczną.

§ 36. 1. Kontrola wewnętrzna współpracuje z radami narodowymi przez udział przedstawicieli rady narodowej w kontroli, przeprowadzanej na jej wniosek a także w kontroli, przeprowadzanej z inicjatywy kontroli wewnętrznej, jeżeli rada uzna swój udział w tej kontroli za potrzebny.

2. Dla umożliwienia radzie narodowej powzięcia decyzji co do udziału w komisyjnej kontroli — inspektorzy kontroli wewnętrznej obowiązani są zawiadamiać właściwą radę o rozpoczęciu kontroli. Nie dotyczy to kontroli doraźnych dla zbadania określonych spraw, przeprowadzanych z inicjatywy organów kontroli wewnętrznej.

3. Biuro Kontroli doręcza radzie narodowej odpisy protokołów z kontroli, przeprowadzanych z udziałem przedstawicieli rady narodowej. Nie dotyczy to protokołów z kontroli doraźnych dla zbadania określonych spraw, przeprowadzonych z inicjatywy Biura Kontroli bez udziału przedstawicieli rady narodowej. Poza tym Biuro Kontroli powiadamia prezydium rad narodowych o usunięciu uchybień, stwierdzonych w wyniku kontroli, przeprowadzonej z udziałem przedstawicieli rady narodowej.

4. Koordynowanie współpracy kontroli wewnętrznej z kontrolą społeczną należy do Najwyższej Izby Kontroli.

IX.

Powolywanie, odwoływanie i przenoszenie pracowników Biura Kontroli.

§ 37. Dyrektora Biura Kontroli oraz wicedyrektora powołuje i odwołuje Minister Szkół Wyższych i Nauki z zachowaniem kompetencji Komisji Kwalifikacyjnej przy Radzie Państwa. Inspektorów kontroli odwołuje i przenosi Minister Szkół Wyższych i Nauki na wniosek Dyrektora Biura Kontroli, uzgodniony z Biurem Kadr, z zachowaniem kompetencji Komisji Kwalifikacyjnej przy Radzie Państwa.

§ 38. Inspektorzy kontroli, niezależnie od funkcji, jakie sprawują, nie mogą równolegle z obowiązkami kontrolnymi i w ciągu dwóch lat po ustaniu stosunku służbowego z organem kontrolnym zajmować jakiegokolwiek stanowiska administracyjnego w jednostkach, które podlegały ich kontroli. Inspektorom kontroli nie można również powierzać żadnych funkcji administracyjnych w jednostkach, w skład których wchodzi. O odchyleniach od powyższych zasad decyduje Komisja Kwalifikacyjna przy Radzie Państwa, do której należy w tych sprawach kierować odpowiednio uzasadnione wnioski.

§ 39. Decyzje Komisji Kwalifikacyjnej, o których mowa w niniejszym rozdziale, nie naruszają ustawowych kompetencji Prezesa Rady Ministrów co do wyrażenia zgody na mianowanie i awansowanie pracowników państwowych, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 17 lutego 1921 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. z 1949 r. Nr 11, poz. 72).

X.

Postanowienia końcowe.

§ 40. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Monitorze Polskim.

PREZES RADY MINISTRÓW Józef Cyrankiewicz
PREZES NAJWYŻSZEJ IZBY KONTROLI

Fr. Józwiak-Witold
MINISTER SZKÓŁ WYŻSZYCH I NAUKI A. Rapacki

1371.

OBWIESZCZENIE MINISTERSTWA FINANSÓW

z dnia 15 października 1950 r.

o obligacjach Premiowej Pożyczki Odbudowy Kraju 1946 r.,
wylosowanych do umorzenia i premiowania na dzień
15 października 1950 r.

Stosownie do § 4 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 16 lutego 1946 r. o wypuszczeniu Premiowej Pożyczki Odbudowy Kraju 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 63), Ministerstwo Finansów podaje do wiadomości, że zgodnie z rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 12 grudnia 1946 r. o ustaleniu kwoty Premiowej Pożyczki Odbudowy Kraju 1946 r. i planie jej umorzenia oraz o ustaleniu ilości i wysokości premii (Dz. U. R. P. Nr 71, poz. 393) w IX-ym losowaniu Premiowej Pożyczki Odbudowy Kraju 1946 r., przeprowadzonym na dzień 15 października 1950 r., wylosowano: w losowaniu premiowym — 9.000 obligacji wartości imiennej 18.000.000.— złotych o łącznej wartości premii i wykupu 72.000.000.— złotych; w losowaniu niepremiowym — 45.000 obligacji wartości imiennej i wykupu 90.000.000.— złotych.

Numery wylosowanych obligacji oraz wysokość premii podane są w Tabeli Urzędowej, stanowiącej załącznik do niniejszego obwieszczenia.

p. o. WICEDYREKTORA DEPARTAMENTU W. Drabarek

DZIAŁ II

SPRAWY GOSPODARKI NARODOWEJ

1372.

UCHWAŁA PREZYDIUM RZĄDU

z dnia 4 października 1950 r.

w sprawie rozbudowy m. Tychy.

W celu polepszenia warunków życia klasy robotniczej Centralnego Zagłębia Węglowego przez zapobieżenie dalszemu zagęszczaniu miast i osiedli w niecce węglowej,

— w celu stworzenia najlepszych warunków dla eksploatacji surowców mineralnych i dla produkcji zakładów przemysłowych związanych z bazą surowcową,

— oraz w celu umożliwienia rozwoju ośrodków usługowych w zakresie urządzeń kulturalnych i socjalnych,

postanawia się przystąpić do budowy nowego miasta w oparciu o istniejące m. Tychy, a w szczególności:

1. w okresie planu 6-letniego rozbudować m. Tychy do rządu miasta około 30.000 mieszkańców, zatrudnionych w zakładach, położonych w rejonie m. Tychy, głównie w kopalniach: Bolesław Śmiały, Boże Dary, Murcki, Wesoła, Ziemowit, Wieczorek, Wujek, Mysłowice, Kleofas, Katowice, Eminencja, oraz w hutach: Baildon, Ferrum, Łaziska, jak również w innych zakładach przemysłowych, położonych w zasięgu nie większym niż 20 kilometrów od m. Tychy w granicach racjonalnego czasu dojazdu do pracy;

2. w planie perspektywnym przewidzieć dalszą rozbudowę miasta Tychy do rządu miast 100-tysięcznych z uwzględnieniem przejęcia części funkcji centralnych w stosunku do Centralnego Zagłębia Węglowego dla odciążenia Katowic;

3. zapoczątkować w r. 1951 rozbudowę m. Tychy przez realizację zlokalizowanych tam nakładów inwestycyjnych na sumę około 800 milionów złotych, przy czym należy w maksymalnym stopniu wykorzystywać istniejące urządzenia komunalne i usługowe i przez to stworzyć podstawę dla organizacji placu budowy w oparciu o to miasto.

4. W związku z powyższym zobowiązuje się:

1) Przewodniczącego Państwowego Komisji Planowania Gospodarczego do uwzględnienia kolejnych etapów budowy miasta Tychy w rocznych planach inwestycyjnych poszczególnych działów gospodarki narodowej.

2) Ministra Budownictwa do: a) ustalenia harmonogramu prac przygotowawczych dla prawidłowego rozwiązania rozbudowy m. Tychy, b) zleceń natychmiastowego rozpoczęcia prac pomiarowych, które mają być ukończone w terminie do dnia 15 stycznia 1951 r. oraz c) powołania w ramach Centralnego Biura Projektów i Studiów Budownictwa Osiedlowego Z. O. R. jednostki organizacyjnej, której zadaniem będzie opracowanie dokumentacji urbanistycznej i nadzór nad realizacją budowy. Założenia projektu i szkice koncepcyjne mają być opracowane do dnia 15 stycznia 1951 r., plan ogólny do końca 1951 r., plany szczegółowe zaś w terminach zsynchronizowanych z etapami realizacji;

3) Ministra Gospodarki Komunalnej do ustalenia etapów realizacji urządzeń komunalnych w oparciu o plan urbanistyczny;

4) Ministra Komunikacji do: 1) przedstawienia w terminie do dnia 15 stycznia 1951 r. projektu wstępnego układu komunikacyjnego rejonu m. Tychy zharmonizowanego z urbanistycznymi założeniami miasta, 2) do zapewnienia w terminie do końca 1951 r. połączenia stałego lub przewidywanego dla ruchu osobowego kopalni Ziemowit z m. Tychy, 3) do zapewnienia w terminie do połowy 1953 r. racjonalnego rozwiązania ruchu osobowego do kopalni Wesoła (połączenia Czułów-Tychy) oraz 4) do uwzględnienia w planach elektryfikacji w okresie sześciolecia 1950—1955 odcinka linii kolejowej Katowice-Tychy;

5) Ministrowi: Handlu Wewnętrznego, Zdrowia, Oświaty, Kultury i Sztuki, Pracy i Opieki Społecznej do uwzględnienia w swoich planach odpowiedniego wyposażenia m. Tychy w urządzenia socjalne i kulturalne w poszczególnych etapach jego realizacji w planie 6-letnim;

6) Ministrów: Górnictwa i Przemysłu Ciężkiego do skierowania na teren m. Tychy realizacji budownictwa mieszkaniowego, przewidzianego limitami inwestycyjnymi dla zakładów produkcyjnych im podległych, a położonych w południowo-wschodniej części Centralnego Zagłębia Węglowego.

5. Uchwała podlega ogłoszeniu w Monitorze Polskim.

PREZES RADY MINISTRÓW

Józef Cyrankiewicz

1373.

UCHWAŁA PREZYDIUM RZĄDU

z dnia 4 października 1950 r.

w sprawie zapewnienia bezpieczeństwa ruchu i ochrony pracy przy przewozie, przeładunku i magazynowaniu materiałów niebezpiecznych i szkodliwych.

W celu zabezpieczenia zdrowia i życia ludzkiego oraz mienia przed szkodliwymi następstwami, jakie może spowodować niewłaściwe obchodzenie się z materiałami łatwopalnymi, wybuchowymi, trującymi, żrącymi, duszącymi i zakaźnymi, Prezydium Rządu uchwała, co następuje:

§ 1. Materiały łatwopalne, wybuchowe, trujące, żrące, duszące i zakaźne, zwane dalej w skrócie „materiałami niebezpiecznymi”, należy w czasie przewożenia, przeładunku i przechowywania w magazynach zabezpieczyć przed możliwością szkodliwego działania na zdrowie i życie ludzkie, oraz mienie, przez zastosowanie wszelkich

środków i sposobów usuwających niebezpieczeństwo, a w szczególności przez przestrzeganie niżej podanych postanowień.

§ 2. 1. Opakowanie materiałów niebezpiecznych powinno być:

1) szczelne, aby wykluczało wszelką możliwość wydostania się na zewnątrz jego zawartości;

2) dostosowane do właściwości materiału i dostatecznie odporne na wpływy zewnętrzne i wewnętrzne, wynikające z czynności, wykonywanych przy przewożeniu, przeładunku i magazynowaniu.

2. Opakowanie zwrotne (cysterny, tankowce, zbiorniki, beczki itp.) powinny być niezwłocznie po opróżnieniu uszczelnione i zaplombowane oraz zaopatrzone w napisy i znaki, o których mowa w § 3.

§ 3. 1. Opakowanie, zawierające materiały niebezpieczne oraz środki służące do ich przewożenia jak: cysterny kolejowe i samochodowe, wagony kolejowe, samochody, butle do gazów itp., powinno być zaopatrzone w napisy określające cechy zawartego materiału i podające zasadnicze środki ostrożności przy manipulowaniu oraz ogólnie przyjęte znaki ostrzegawcze.

2. Wszelkie dokumenty, dotyczące przewozu materiałów niebezpiecznych jak: listy przewozowe, przekazowe, konosamenty rzeczne, zlecenia central dla spedytora, dyspozycje spedytora i inne, powinny być oznaczone naklejkami lub pieczętkami ostrzegawczymi i zaopatrzone uwagami wskazującymi na niebezpieczne cechy materiału.

§ 4. 1. Przewóz materiałów powinien odbywać się z zachowaniem wszelkich wymogów i rygorów, wynikających z przepisów ruchowych i bezpieczeństwa pracy.

2. Przy przewozach materiałów z zagranicy powinna być dokonana na ustalonych punktach celnych kontrola, mająca na celu sprawdzenie, czy opakowanie i sposób transportu odpowiadają wymaganiom niniejszej uchwały; w razie stwierdzenia niezgodności powinny być dokonane odpowiednie uzupełnienia oraz umieszczone znaki ostrzegawcze w języku polskim.

§ 5. Przy przeładunku materiałów na stacjach kolejowych, w miejscach przeładunku samochodowego oraz w portach morskich i rzecznych powinny być przestrzegane następujące zasady:

1) w portach morskich i rzecznych przeładunek na statki, tankowce i barki powinien być dokonywany w miejscach specjalnie do tego przeznaczonych; w razie niemożności dokonania przeładunku w miejscach do tego przeznaczonych, należy dokonać przeładunku w innym miejscu z zachowaniem wszelkich środków ostrożności;

2) tereny i obiekty, przeznaczone do przeładunku, powinny być zabezpieczone i znajdować się pod stałą ochroną;

3) przeładunek powinien się odbywać przy użyciu takich urządzeń i takiego rodzaju odzieży, sprzętu ochronnego i przeładunkowego, które by w pełni gwarantowały bezpieczeństwo pracy i obiektów;

4) przeładunku powinien dokonywać personel odpowiednio przeszkolony i przed przeładunkiem poinstruowany.

§ 6. 1. Magazyny przejściowe, w szczególności w portach i na stacjach przeładunkowych, powinny odpowiadać warunkom, zabezpieczającym materiały przechowywane i wykluczającym zagrożenie sąsiednich obiektów oraz składowanych towarów.

2. Kierownictwo magazynów powinno:

1) zaopatrzyć magazyny w szczegółową instrukcję, dotyczącą manipulacji i przechowywania materiałów;

2) odpowiednio przeszkolić zatrudniony personel;

3) zapewnić stałą kontrolę;

4) zaprowadzić oddzielny rejestr materiałów niebezpiecznych.

§ 7. 1. W celu zapewnienia wykonania postanowień niniejszej uchwały, zainteresowani ministrowie, każdy w swoim zakresie, wydadzą w terminie do dnia 15 listopada 1950 r. niezbędne doraźne zarządzenia i nakazą przestrzeganie przepisów, mających na celu zabezpieczenie życia i zdrowia ludzkiego oraz mienia (art. 217 k. k. i inne przepisy). W zarządzeniach ministrowie wskażą też osoby odpowiedzialne za prawidłowe wykonanie nałożonych obowiązków.

2. W celu opracowania całokształtu zagadnień wynikających z uchwały, a w szczególności przeprowadzenia rewizji wszystkich ustaw, zarządzeń, rozporządzeń, regulaminów i instrukcji, dotyczących rodzaju opakowania, prze-